

БОРБА®

Следъ победата надъ византийския императоръ Константинъ Погонатъ въ лѣто 861-во ханъ Аспарухъ, стъпилъ на оброчището, извиква:

**И НЕКА ТАЗИ ЗЕМЯ
СЕ НАРИЧА БЪЛГАРИЯ!**

**Аз съм посветил себе си на Отечеството,
за да му служа до смърт
и да работя за народната воля!**

В. Левски

Левски за независимостта

Свободата трябва да се изстрада, да се спечели в смела борба с потисника, без чужда намеса, защото, “който ни освободи, той ще ни зароби!” – предупреждаваща прозорливост на Апостола, ако има кой да я проумее. Историята ни не веднъж е доказвала истинността на мислите на Левски. Свидетели сме на това, че всяка чужда намеса в съдбините ни е струвала твърде скъпо.

Увиснал на бесилото, Левски не е мъртъв духовно. Той е вечно жив и най-дълбоко обичан от народа ни. Личността му българинът възприема не само със сетивата си, но най-вече със сърцето си. Затова тя е трайна, обаятелна и затова народът ни му извая най-величествения паметник – назова го **Апостола на свободата**.

Ничия ръка на майстор скулптор не може да стори това така съвършено и възвишено.

Смърт, превърнала се в безсмъртие. Изречените слова: “Гледай на народната работа повече от всичко, повече и от тебе си да я уважаваш!”, са завети на Левски за поколенията и в настоящето, и в бъдното.

Елена ВАЧЕВА, Хасково

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 54, брой 2

Книжка сто петсетъ и осма

Мартъ 2005

Въ интересъ на истината

Четири месеца преди парламентарнитѣ избори за Четиридесето обикновено народно събрание нѣма вече никакво съмнение, че Национално движение Симеонъ Втори ще бѣде водеща сила въ българския предизборенъ и следизборенъ политически животъ. Махалото на общественото мнение въ продължение на четиригодишния мандатъ на управляващата коалиция (НДСВ и ДПС) претърпя рѣзки отклонения въ посока на крайнитѣ точки “ЗА” и “ПРОТИВЪ”. Това е естественъ резултатъ отъ неукрепналото ни лесноманипулируемо демократично мислене, което е заредено съ емоционално съдържание и реагира спонтанно на информацияитѣ, идващи въ резултатъ на диалога управляващи-опозиция, който не рѣдко е, а и се представя злонамѣрено, като на косъмъ инфарктенъ. А истината има съвсемъ другъ прочитъ. Опозиционнитѣ на правителството сили и отлѣво, и отдѣсно въ този три години и половина периодъ се оказаха неспособни да създадатъ всрѣдъ хората усещането, че въ тѣхни рѣце се намира алтернатива на правителственитѣ дѣйствия за целенасочено подобряване на тѣхното икономическо и финансово положение. Това нарушава политическото имъ равновесие и зрѣлия поглѣдъ върху изискванията, нуждитѣ на момента, поради което въ посланията имъ къмъ народа и критикитѣ къмъ правителството понятията за полза и вреда сж размити дотолкова, че и самитѣ тѣ трудно могатъ да посочатъ кога иматъ предвидъ едното или другото. Затова резултатътъ отъ “пушилкитѣ”, които периодично вдигатъ, поне досега бѣше нулевъ, а както при последната (парламентарния вотъ за недовѣрие къмъ правителството) – и съ отрицателенъ знакъ за самитѣ тѣхъ. Следъ този опитъ за сваляне на правителството мнозинството отъ хората, които иматъ по-точна преценка отъ тѣхъ за насокитѣ на правителствената политика, категорично заявяватъ да не се пречи повече на правителството да завърши мандата си. Това не означава, че нѣма злоезичници, за които бѣлото при всички случаи трѣбва да се вижда черно и винаги, и всѣкога да има отъ нещо да сж недоволни, което да тиражиратъ за обществена консумация. Но тѣ не могатъ да дадатъ отговоръ на нѣщо съвсемъ не очевидно, а очевадно.

Никой отъ тѣхъ не може да отрече, че съществуващата презъ 2001 г. остра политическа конфронтация, подхранвана отъ двуполюсния управленчески моделъ, вече е въ архивитѣ.

Ще отрече ли нѣкой отъ тѣхъ, че именно това правителство подъ ржководството на министъръ-председателя Симеонъ Сакскобургготски, ползващъ се съ огромненъ международенъ авторитетъ, извади България отъ външнополитическа изолация, въ която го бѣха вкарали преждеуправлявацитѣ, днесъ опозиционно глаголтаващи?

Ще отрече ли нѣкой, че корупцията, ширеща се въ върховетѣ на властта при преждеуправлява-

щитѣ, е вече минало, върпѣки че борбата съ нея въ по-долнитѣ етажи все още нѣма сжществени резултати и продължава да бжде туморъ на обществото? Има ли нѣкой, освенъ “критикаритѣ”, да не проумява, че корупцията е явление, породено отъ общественитѣ взаимоотношения и че преодоляването ѝ не би могло да се изисква само отъ управляващитѣ, а е дѣло на цѣлото общество?

Кой ще отрече, че деформацията въ областта на промишлеността и нейното раздържавяване не е дѣло на настоящото правителство и че то именно лѣкува ранитѣ, нанесени отъ преждеуправляващитѣ? Това не се ли отнася и до селското стопанство, срѣдния и дребния бизнесъ, занаятчийството?

Какво да кажемъ за наследената бюрокрация, богато подхранвана отъ грешкитѣ на прехода, за които настоящото правителство най-малко би могло да носи отговорност? Колкото до борбата съ нея и за най-несведущитѣ е ясно, че тя не може да бжде актъ, а е дълъгъ и мжчителенъ процесъ.

Кой ще отрече, че до това правителство борбата съ престжпността като цѣло и въ частностъ съ организираната престжпностъ се е водила неудовлетворително, най-меко казано, а точната дума е и че е била симулирана?

Да не говоримъ за експериментитѣ, които преждеуправляващитѣ правиха съ образованието и здравеопазването, като първото доведе до хаотична безотговорност, а второто до невъзможност хората да получатъ необходимата имъ здравна помощъ.

И най-накрая по редъ, но не и по значение, правовия редъ, законността, които преждеуправляващитѣ моделираха по начинъ, удовлетворяващъ личнитѣ имъ и корпоративни интереси, често въ видима вреда на гражданитѣ.

Кой би могълъ това “богато наследство” съ единъ замахъ да постави на съответнитѣ мѣста, решавайки проблемитѣ, безъ на тѣхно мѣсто да създаде нови, които, натрупани, ще бждатъ по-страшни и нерешими?

Житейски доказано е, че голѣмитѣ дѣла, голѣмитѣ преломи въ общественото развитие се извършватъ отъ голѣми, амбициозни и силни личности, неподатливи на дребнави конюнктурни персонални противоборства, продиктувани отъ жаждата за властъ. За съжаление въ изминалото преходно време до завръщането на Н. В. царь Симеонъ II и включването му въ политическия животъ, такива нѣма. Имайки предвидъ това, народътъ прецени и гласува довѣрие на царя като министъръ-председател да го изведе на пжтя за по-добъръ животъ. Първитѣ признаци, че пжтътъ, по който ни води, е правиленъ, сж вече налице. Идва времето, когато имащитѣ право на изборъ граждани отново ще бждатъ призовани да преценяватъ “за” и “противъ”. Тѣ ще направятъ равномѣтка за постигнатото отъ правителството на царя – министъръ-председател, презъ изминалия мандатъ и ще решатъ своето бждеще презъ следващитѣ години. А защо не и бждещето на своитѣ деца!

БОРБА

Актуално

Партия, електорат, парламент

Голямата еуфория, която гойде след 10 ноември 1989 г. в резултат на разпада на комунистическия режим в процеса на “перестройката” след 1985 г. в СССР и в целия Варшавски съюз, стана причина да се повдигне до голяма степен самочувствието след 45-годишната потиснатост на милионите репресирани български граждани. Колко митинзи, какви митинзи, какви приказки се изприказваха, какви обещания се поемаха!? Престъпниците, грабителите, репресаторите ще бждатъ справедливо наказани! Заграбеното имущество на милионите български граждани ще бжде справед-

ливо върнато на собствениците!

Обещания, обещания, много и големи обещания!

Дисидентите (“недоволните комунисти”) бяха в стихията си. Те бяха създателите на новото политическо формирова-ние – Съюз на демократичните сили – коалиция от набързо възстановени партии отпреди 9 септември 1944 г. (БЗНС, Демократическа партия, Либерална партия, Социалдемократическа партия и др.).

БКП се префасонира в БСП. Създагоха още много партийки: БББ, ВМРО, Гергьовден и още, и още, та да достигнат след 15

години от 10 ноември 1989 г. над 300. Изграден беше и Съюз на репресираните след 9 септември 1944 г.

Е, какво може да се каже за тези партии? Какви хора влязоха в ръководствата им на централно и местно ниво? Какви бяха професионалните качества на политици и държавници? Какво беше качеството на платформите и програмите, които се предложиха на българския народ, горящ от желание да почувства непрекъснато подобряващия му се хал?! Петнадесет години доказваха, че е било една **жестока илюзия!** Какво стана със СДС (Ж. Желев, Костов, Н. Михайлова, П. Стоянов, Бакърджиев, Софийански, Ф. Димитров, Сугарев)? Какво стана с БЗНС (колко крилица и перца са), ами ДП? **С голи обещания се стигна до междуличностни отношения и разцепление на големите партии, приемани от народа като антикомунистически – десни.**

Електорат, това са хората, явяващи се пред изборителните урни, за да подкрепят тези, които им даваха “големите обещания”. И после какво? **Обещанията бяха голи, бяха жалка илюзия.** Това красноречиво доказаха изборите за Народно събрание през юни 1997 г. Обединените демократични сили постигнаха прекрасна победа с гласоподаватели 2 250 000 души – 52.5%, и 137 депутати в парламента, далеч над втората БСП – с 970 000 гласа и 22.7%, или с 2.3 пъти по-малко гласоподаватели от ОДС.

Какво стана след две години на местните избори – октомври 1999 г.? ОДС като антикомунистическа формация катастрофално загуби, като получи едва 895 000 електорална маса – спад до 30%. БСП запази позициите си – 985 000 гласоподаватели, 25%. Спад се получи и в по-малките антикомунистически партии. Ами какво се получи след още две години, през октомври 2001 г. при изборите за 39-то Народно събрание? На хоризонта изникна една съвсем нова партия – НДСВ, с набързо сформирано ръководство от неизвестни личности. Единствено известен за народа ни беше нейният лидер – цар Симеон II. Набързо бяха избрани и представени за кандидат-депутати в голямата си част неизвестни и слу-

чайни личности, на изборителите – имащи право на гласуване 6 900 000 българи. Какво показаха изборите през октомври 2001 г.? За цар Симеон II, който през май 1996 г. беше триумфално посрещнат в страната, гласуваха 1 953 000 избиратели – 42.4%, а за ОДС – 830 000, т.е. 18%. Отново катастрофален спад за ОДС спрямо изборите за 38-о НС – с по-малко 1 420 000 гласа, 2.7 пъти по-малко. Така партия НДСВ спечели изборите със 120 депутати в парламента (50%) и заедно с ДПС пое на кормилото на управлението. Но какъв екип бе избран за управление на страната? Определено може да се каже, че на **антикомунистическия електорат**, преминал от ОДС към НДСВ, бе предложен управляващ екип на Министерския съвет от хора, продължители на партията столетница!

Какво се получи след още две години – местните избори през октомври 2003 г.? Продължаваща катастрофа за ОДС – 396 000 електорална маса, а за НДСВ – 189 000, което означава абсолютна трагедия!

Защо се получи това за българския антикомунистически народ? Това се случи, защото управляващите от ОДС (1997-2001 г.) и НДСВ (2001-2003 г.) направиха много по външната ни политика за влизането ни в НАТО и в Европейския съюз, но не направиха почти нищо за изстрадалия и обеднял в голямата си част български народ.

Парламент! Казахме по-горе какви парламентаристи се избират, често пъти те бяха пуцани като парашутисти отгоре, от централата на партията. Законите, които трябва да се приемат на база морала; на справедливостта, в интерес на избирателите, се налагаше да се променят не един или два пъти. Друг въпрос е това, че що-годе добрият закон не се прилага от изпълнителите – държавните длъжностни лица на всички нива.

Ние, Съюзът на репресираните от област Стара Загора, предлагаме партиите, които са с ясна ориентация, да се определят и като:

– **антикомунистически** и с **програма**, ясна и точна, реално изпълнима, за да се възвърне доверието на избира-

телите. В програмата безусловно народът трябва да види и разбере как ще се решат въпросите с животрептящо значение:

1. **Пенсии!** Наг един милион пенсионери взимат мизерни пенсии. Така за шест години минималната от 37 лева сега стана 55 лева, или ръст едва 18 лева, за привилегированите пенсионери, в голямата си част от комунистическия режим, от 111 лева таван получават вече 420 лева, или ръст 309 лева. Тук ние предлагаме минималната пенсия незабавно да стане 85-90 лева, а таванът да спадне на 270 лева.

2. **Ограбените имотни собственици** след 9 септември 1944 г. с членовете на семействата си са 40% от населението. Какъв е този Закон за сделки с компенсаторни документи (ДВ, бр. 47 от 10 май 2003 г.), който е една **завра** с тези страдалци от комунистическия режим, щото левът да се изкупува за 8, 10, 15 или 20 стотинки за сметка на властимащи длъжностни лица? Тук сме предложили конкретно решение и изменение на този закон го най-високите нива на управлението: парламента и Министерския съвет.

3. За голямото ограбване на държавното имущество! На 11 август 1998 г. Иван Костов, една година след като ОДС взе властта, каза: "...Тодор Живков е едно далечно минало и с него не трябва да се прикриват катастрофите на Луканов и Виденов, спечелили властта на избори и довели страната до катастрофи... ще се видят много грозни картини. Това обаче е нещо, което хората чакат от нас. Ние трябва да накажем тези, които обреха България и я съсипаха на два пъти. Ние сме длъжни да го направим, иначе ще има огромно разочарование от нашето управление" (в. "Истина", бр. 12, септември-октомври 2001 г.). Е, какво стана, г-н Костов? Катастрофална загуба на изборите! Разцепление в СДС!

4. **Кадрите!** Казахме по-горе какви кадри трябва да ни управляват.

5. **Правозащитните органи:** съд, прокуратура, следствие. Много високоставени държавници често поставят въпросите за кредитните милионери, за пра-

нето на мръсни пари, за инвестиции в чуждестранни фирми, за сенчеста икономика (наг 36%), за корупция, но не се вижда да има осъдени за това. Наскоро във в. "Трета възраст" главният прокурор Никола Филчев изнесе, че наг 20 милиарда лева са ограбени от държавата.

6. **Контрол на приватизационните сделки!** Непрекъснато слушаме за **почтеност, за прозрачност.** Каква информация получава народът за разпродажбата на държавното имущество, за нечистоплътните приватизационни сделки? Вярно ли е това – първо се извършва скрито разграбване, а после приватизационните сделки са с многократно занижени цени? Е, господо управляващи от петнадесет години насам, защо не излезете пред малтретируания народ – наг един милион притежатели на компенсаторни документи, наскоро съобщено, че са около 970 000 лева в централния депозитар, да съберете от грабителите, както сочи главният прокурор наг 20 милиарда лева, и да се разплатите на сто процента, както предлагаме ние в предложението го парламента и Министерския съвет?

7. **Земеделското ни стопанство е в хаос. Крути, бързи и конкретни мерки трябва да се вземат.** Масово фалират кооперации от типа на Орсовките и Ангелдимовките. **За селското стопанство държавата не трябва да бъде безучастен наблюдател, а трябва да се яви като регулиращ фактор в ценообразуването. Какви срамни и безобразни сделки се предлагат от прекупвачите в периода на прибиране на реколтата?!**

Накрая предлагаме още веднъж **десните партии** да имат безусловно **антикомунистическа ориентация**, да включат в програмите си тези седем точки, които им предлагаме, разработени задълбочено и съгласувано.

В очакване сме и партията НДСВ да приеме изцяло нашето становище. В очакване сме и с пожелание за блестяща изборна победа в предстоящите избори.

Областен съюз на репресираните
Стара Загора
Председател П. Влаев

Еднопартийно, двупартийно и многопартийно управление

Въпросът за системата на управление в една държава винаги е бил, е и ще бъде от особена важност както за мястото ѝ в световните взаимоотношения, така и за общественото внимание в самата нея. Той е пряко свързан и с партийната система, на която е произведен, а оттам и на политическата, която господства в държавата в даден момент.

Както обикновено при разглеждането на даден проблем се приема условно съдържание на понятия, имащи отношение към него, така и тук се налага да се приеме такова към няколко понятия, добили гражданственост.

– **Система на управление** – съвкупността от институции, които създават, изпълняват, координират и регулират правилата за поведение, хармонизиращи взаимоотношенията в дадено общество (вж. Политология – кол. труд, 1997 г.).

– **Партийна система** – една или множество партии, които се стремят към спечелване на властта, задържането ѝ, консумирането ѝ в конкуренция или сътрудничество една с друга, стига това да се побира в границите на политическите взаимоотношения, отговарящи на стадия на общественото им развитие (пак там).

– **Партия** – съюз от граждани, обединени от еднакви виждания за необходимостта от действия, които да създадат възможност и най-добри условия за намиране баланса в обществените взаимоотношения (пак там).

– **Политическа система** – балансът между историческата традиция, политическата култура, икономическата и други (пак там). Тук историческата традиция се явява фундаментът – базата,

върху която се структурират основният закон, партийната система, общественото мнение, административният блок и средствата за масова информация. Тук е мястото да се отбележи, че действията на всяка политическа система са насочени към икономическата, социалната, научната, културната и политическата области.

В страните с либерална демокрация, към които се приближаваме и ние, партиите се състезават за гласовете на избирателите, представяйки своите програми. С тях те излагат вижданията си за управление при изборна победа и най-често отправят критики към програмите на други партии, като тежестта пада върху обещанията за управленческа ефективност и възможностите или невъзможностите за изпълнението им. Знайно е, че политиката е изкуство на възможностите и надценяването им води до голословие, което при първа възможност избирателите санкционират с волята си.

В тази партийна конюнктурна борба се очертават като печеливши да се разпореждат с институциите:

- **еднопартийната,**
- **двупартийната** и
- **многопартийната** управленчески системи.

При еднопартийната управленческа система само една политическа партия има монополното право да се разпорежда с институциите. Обикновено чрез него възпрепятства създаването или налага невъзможността за функционирането на други партии. Такива еднопартийни системи обикновено се изграждат в тоталитарни (партия-държава) или авторитарни общества (налагане на

политическата воля на авторитета – една личност). При тях не може да се говори за спазване на демократични принципи. Невъзможно е да се упражнява контрол от гражданското общество и бавно, крачка по крачка се завоюват подстъпите към диктатурата и тиранията.

При двупартийната управленческа система най-характерното е, че е **загължителна изборността**. Имаме периодична смяна във властта на две партии – лява и дясна, две леви или две десни, които не рядко контролират властта в коалиции. Това се постига в съглашение на две или повече партии в предизборната борба, а най-често в договореност за следизборни управленчески споразумения. Но тук изниква голямото “НО”!

Договореността за общи действия е едно, а упражняването ѝ – съвсем друго. И това другото е, което превръща обещания, поети към избирателите за управление – път към благополучие, сигурност и законност, в път към нескончаеми вътрешни борби за надмошцие в управленческите институции, а съгласуваността в принципите и целите – в съгласуваност в личностите. Това означава, че за да има успех една политическа сила или коалиция в управлението, се изискват качества, подплатени с политическа воля, подчинена на ясно дефинирани принципи, обективно приложими, отговарящи на възможностите. С други думи, само принципно обосновани идеи и неотменима воля за изпълнението им могат да бъдат балансът между отговорността, която една партия или коалиция поема, с програмата си пред избирателите и възможността за реализирането ѝ.

При многопартийната управленческа система много политически партии взимат участие в моделирането на общественото мнение, което, от своя страна, оказва влияние върху политичес-

кия живот.

Политическите партии при този вид управление имат по-голямо влияние в политическия и партийния живот, отколкото в общественения. На това се дължи и обстоятелството, че те обикновено не се радват на масова политическа подкрепа при избори, която да им осигури абсолютно мнозинство в парламентарни мандати. Пътят към съставяне и утвърждаване на правителства при тях преминава през политически споразумения между няколко политически партии, оформени като коалиции. Такива парламенти и правителства по принцип са нестабилни и в голямата си част неефективни.

Опозицията при многопартийната система обикновено обхваща няколко партии и се обединява за критика към коалиционното правителство. Опасността при политически споразумения за образуване на парламентарно мнозинство се крие в това, че е възможно отцепване на избраници с листите на партиите, образуващи мнозинството и обособяването им в отделни парламентарни групи, или преминаването им в парламентарни групи на опозицията. При такива случаи мнозинството е поставено пред изпитание на възможността за бламиране действията на излъченото от него правителство или пред невъзможността да доведе докрай програмните си обещания. Напълно естествено ще бъде при последващи избори то да загуби влияние сред гражданите избиратели и да отпадне от парламентарно представените партии или да премине в опозиция.

Последният вом на недоверие към правителството, организиран от опозицията в парламента, показва на практика как може да бъде разбито едно коалиционно мнозинство и да даде парламентарен урок с много подзаглавци и въпросителни.

*Група за анализи и прогнози към
Представителството на БНФ в България*

Отворено писмо

От г-р Иван Дочев
ул. "Сан Стефано" 18
Шумен

До
Г-н Никола Филчев –
Главен прокурор на
Република България,
София
28 януари 2005 г.

Уважаеми г-н Филчев,

Обръщам се към Вас като главен прокурор на Република България с молба да внесете в Народното събрание предложение за отмяна на моите две смъртни присъди, издигнати от Силистренския "народен съд" на 31 март 1945 г. и от Софийския "народен съд" на 28 април 1945 г. (прилагам копие от двете присъди).

За какво аз бях осъден от Силистренския "народен съд"?

Аз бях първият кмет на Силистра след присъединяването отново на Добруджа към България (1940 г.). Заварих града изоставен и ограбен. С всеотдайна, безкористна служба, със съдействието и подкрепата на гражданството аз възродих града – бе водоснабден, електрифициран и благоустроен, много обществени сгради бяха построени (баня, кланица и др.), животът на гражданите икономически бе подобрен. Правителството обяви гр. Силистра за град-образец в България, а гражданството ме провъзгласи за почетен гражданин, какъвто съм и сега. За тази ми дейност "народният съд" ме осъди на смърт!?

За какво бях осъден от Софийския "народен съд"?

Че съм бил водач на Националните легиони. Да, бях водач на легионерите, една патриотична и родолюбива организация, проповядваща готовност да служи на Отечеството, но и против идеи и опити отвън да бъде комунизирана българската младеж. Аз служех на идеи и разбирания, и моята дейност по никой закон на страната не се смяташе за вредна. Обратно, тя се квалифицираше като възпитателна и полезна. За тази дейност "народният съд" в София ме осъди на смърт!?

Спасих живота си, като напуснах България и живях в изгнание 53 години.

След промяната от 1989-1990 г. в първото демократично събрание (1992 г.) по предложение на председателя на Народното събрание г-н Стефан Савов, вече покойник, беше внесен закон да се отменят издигнатите от "народния съд" присъди. Комунистите (БСП) в Народното събрание, още чувстващи се силни, аргументираха противодействието си, като казваха, че се прави опит да се реабилитират фашистите. Демократическите депутати отстъпиха – прие се закон, че всеки лично може да повдигне въпрос за отмяна на присъдата му.

Кой лично? Екзекутираните ли, или малцината като мен, спасили живота си някъде по различните краища на света?

След много политически перипетии, които изживя новата българска демокрация, в края на 1996 г. българският народ въстана срещу комунистите, отново завзели властта (правителството на Жан Виденов) и поиска възстановяване на демокрацията. Аз не се поколебах, върнах се в България – Коледа 1996 г. Взех участие в подкрепа на народа и посрещнах с радост изборния успех и възстановяването на демокрацията в България (април 1997 г.).

След изборите подадох молба до Върховния съд за отмяна на смъртните ми присъди от "народния съд". За моя голяма изненада получих отговор, че срокът за подаване на

молби е изтекъл?!)

И така аз останах в България днес единственият още жив български гражданин, осъден на смърт от “народния съд”.

След преживяното разочарование бях почти готов да приема жалката действителност, но променен мнението си решително, щом ние, България, сме пред “прага” да влезем в Европейския съюз и щом ще се интегрираме в Европа, не може да се търпи и позволи още да съществува закон в сила като моя за създаването на “народния съд” и като последствие да са още в сила присъди от него.

И реших да отправя молба до Вас, г-н главен прокурор, който сте лицето, което по задължение трябва да направи необходимото – да внесе в Народното събрание искане да се обяви “народният съд” за незаконен, да се отменят присъдите му и всички осъдени да бъдат реабилитирани.

Като единствен, останал още жив от осъдените на смърт от “народния съд”, аз се смятам задължен и повдигам пред Вас този въпрос, важен и от значение повече за престижа на България утре, в Европейския съюз, отколкото за мен и всички други осъдени на смърт от “народния съд”.

Моето решение сега да се обърна към Вас е и във връзка с Вашите изявления, че подкрепяте предложението да се отмени присъдата на Никола Ванцаров. Тази Ваша изява ме убеди, че Вие наистина с достойнство заемате високия пост, който имате, и че като главен прокурор със същите разбирания ще се отнесете и ще действате да се внесе в Народното събрание въпросът за отмяна на присъдите на “народния съд” и реабилитиране на осъдените.

Аз вярвам, че Вие няма да разочаровате мен и всички други, които вярваме, че Вие сте достоен главен прокурор на Република България.

Поздравявам Ви и Ви пожелавам успех – за престижа на България!

С уважение, **Иван Дочев**

Представителството на Българския национален фронт, Инк., в България от името на хилядите си последователи се присъединява към писмото-молба на д-р Иван Дочев, отправено до главния прокурор на Република България г-н Никола Филчев за съдействието му за отмяна на издадените срещу д-р Дочев две смъртни присъди през 1945 г. от т.нар. народен съд.

Ние твърдо вярваме, че г-н главният прокурор, като върховен блюстител на законността в Република България, ще съдейства в рамките на правомощията си да бъдат възстановени правата чрез отмяна на присъдите на д-р Иван Дочев, осъден преди 60 години на смърт от един противоконституционен, извънреден, революционен, партиен съд.

Нека уважаемият д-р Дочев, завърнал се в Родината преди осем години след 53-годишно политическо изгнаничество, встъпил в стогодишнината си, почувства, че България е станала правова държава, в която часовникът на правото се движи със закъснение, но времето му да отбележи победата на справедливостта винаги идва.

С настоящото ние отправяме и извънпарламентарно питане към народните представители в 39-то обикновено Народно събрание: Не е ли време в края на мандата на събранието да се внесе, дебатира и приеме Закон за възстановяване на правовия ред, грубо нарушен преди 60 години от комунистическата власт, и отмяна на присъдите, издадени от противоконституционния, революционен, партиен, така наречен “народен съд” в България?

БНФ, Инк.

Д-р Иван Дочев започна стотната си година

*Под негово водачество легионерството израсна
като алтернатива на комунизма и капитализма*

Съюз на българските национални легиони

До г-н Иван Дочев,
ул. "Сан Стефано" 18, Шумен

Господин Дочев,
От името на легионерите от всички поколения Ви поздравяваме по случай започването на стотната Ви година.

Вашият живот потвърждава думите на Апостола Левски, че "времето е в нас и ние сме във времето"!

Под Вашето водачество легионерството израсна като спасителна за нацията алтернатива на комунизма и капитализма. Затова през преходните етапи на историята то не беше отвято от политическите ветрове, а се запази жизнено заради дълбоките си корени сред народа.

Пожелаваме Ви още дълги години здраве и сили "на ползу роду"!

За България!

София, 10 януари 2005 г.

За легионерите: *Иван Григоров, Тодор Бобев, Димитър Бутански*

Отечество, хляб, свобода!

ЛЕГИОНЕР

Год. VII, Брой 2 (72) февруари 2005 г.

Път към
бъдещето

Подборки от книгата на г-р Иван Дочев "Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България"

Съюз на българските национални легиони

Легионерите бяха идейно оформена организация с вдъхновени членове, които се хвърляха в борба против комунизма с пълната вяра в себе си и готовност за жертви. Легионерите излязоха срещу комунизма не като поддръжници на съществуващия режим, а като идейни противници на марксизма, издигайки други, нови идеи и нови принципи: за отношението, което трябва да се възприеме към проблемите, засягащи народа и държавата; за урегулиране на отношенията между труда и капитала и между гражданите и техните честни интереси в обществото; за социална справедливост и правилно разпределение на богатата; за задълженията на гражданите към държавата и на държавата спрямо своя народ.

Легионерите отрекоха безкомпромисно идеите на марксизма: демаскираха го като конспирация срещу свободата на човека и независимостта на държавата и декларираха, че ще водят борба против комунизма до крайна и пълна победа.

На 13 юни 1930 г. в дома на Алекси Ангелов, ул. "Криволак" 14, Лозенец – София, се състоя среща на водачите на вече формираните легионерски групи в разните градове на цялата страна. Бе разгледан въпросът за създаването на една единна организация на легионерите, приемане на устава и излизане с политическа програма. Бе съставено временно централно ръководство начело с Александър Николов, което да подготви свикването и провеждането на един конгрес през идущата година в град Русе. На тази среща се реши да се смята състоялото се заседание на 13 юни 1930 г. в София, на споменатия по-горе адрес, за първия конгрес на Националните легиони, а този, който ще се състои в Русе, да бъде вторият конгрес.

След конгреса в Русе легионерите излязоха на политическата сцена в България със следната ПРОГРАМА:

1. Любов към народ и Родина.
2. Готовност за жертви пред олтара на Отечеството.
3. Осъществяване на вековните български на-

ционални идеали.

4. Свобода на личността – човешки права и равенство между всички.
5. Свобода на словото и печата.
6. Свобода на политическите убеждения.
7. Свободни избори – компетентни кандидати.
8. Опазване на националната ни вяра и църква.
9. Свобода на религиозните изповедания.
10. Християнски морал в отношенията между хората.
11. Право на частна собственост.
12. Право на свободно упражняване на частна професия.
13. Справедливи минимални прогресивно доходни данъци.
14. Свободна вътрешна и външна търговия.
15. Насърчение на частната инициатива във всички области.
16. Земята на тези, които я обработват.
17. Държавно подпомагане за модернизирането и увеличаването на земеделското производство.
18. Справедливо възнаграждение на труда.
19. Участие на работниците в печалбата на предприятията.
20. Справедливо разпределение на богатата.
21. Премахване на всякаква експлоатация на човека.
22. Работа за всички – елиминиране на безработицата.
23. Свобода за избор на работа и преговори за заплата.
24. Гарантиране на минимална заплата.
25. Повдигане стандарта на живота.
26. Доброволно коопериране на слабо производителите райони с поощрение от държавата.
27. Насърчение развитието на индустрията.
28. Регулиране отношенията между труда и капитала.
29. Капиталът – национално богатство.
30. Трудът – право и гордост за личността.
31. Широко и безплатно образование за всички, уважение на учителите.
32. Насърчаване на трудолюбивите и надарените.
33. Запазване патриархалното българско семейство – уважение към родителите.
34. Компетентно управление.
35. Справедливо правосъдие, еднакво за всички.
36. Отговорност на управниците пред народа.
37. Реорганизиране на администрацията, премахване на бюрокрацията.
38. Премахване на корупцията, строги наказания за провинилите се.

39. Външна и вътрешна политика, ръководеща се от интересите на народа и държавата.

40. Армията на своята висота – страж на независимост, ред и благоденствие.

41. Служба в армията, отечествен дълг, задължителен за всички.

42. Социални грижи за всички – подпомагане слабите и нуждаещите се.

43. Безплатна медицинска помощ.

44. Гарантиране на минимален доход.

45. Пенсии за възрастните, заслужилите и за прослужени години.

46. Гарантиране пълна защита на гражданите, имота и жилището.

47. Строги наказания за престъпниците.

Българският национален фронт

Началото на Българската антикомунистическа политическа емиграция датира от първия ден – 9 септември 1944 г., когато съветската армия окупира страната.

Още преди тази зловеща дата комунистическите партизани, криещи се из планините, бяха издали смъртни “присъди” срещу всички по-видни политически лица – антикомунисти. Такива присъди бяха издадени и срещу водачите на Националните легиони, една от най-изтъкнатите антикомунистически организации у нас.

Когато радиото съобщи, че на 5 септември 1944 г. Съветска Русия обявява война на България и Червената армия навлиза в страната, тогава се постави началото на Българската политическа антикомунистическа емиграция.

Всички онези, срещу които комунистите отправяха закани, знаеха, че не ще бъдат пощадени. Очакваше се нарочените лица да бъдат тероризирани или ликвидирани без съд. Тези хора нямаха друг избор, освен да подирят спасение в други страни, за да не попаднат под издевателствата на уличните тълпи. Знаеше се, че новите властници вместо да спрат, ще насърчат тълпите, за да ликвидират противниците си, за да останат невинни пред външния свят...

Макар и много малко на брой, в първите дни българските национални антикомунистически емигранти започнаха да се организират в борбата срещу комунизма за свободата на България. Условията, при които бе поставена емиграцията да работи, бяха много трудни.

След края на войната, 9 май 1945 г., и окупацията на Германия от четирите съюзни сили – Аме-

Продължава на стр. 11

